

Educació, Fe i País, tres elements bàsics en l'Escoltisme d'Avui

Fa uns quants anys, uns joves vam entrar en un moviment juvenivol d'origen anglès que s'anomenava Escoltisme. Aquell moviment tenia, per infants i joves, els atractius de l'aventura a l'aire lliure, l'esforç, la muntanya, i ens pretenia educar en el següent ordre de valors: «Déu-país-llei escolta». Aquesta llei ens portava al respecte per la natura, a l'ajuda dels grans als petits.

No voldríem en aquesta petita pinzellada entrar en més detalls sinó recordar què era l'època dels anys seixanta per tal que pogueu centrar-la en el seu entorn.

Molt ha canviat aquest entorn d'aleshores ençà. Al nostre país es pot demanar l'Estatut, és a dir, l'opció que en el passat es feia de país és ara més senzilla. L'escola està canviant, i per tant, els que treballem a l'escoltisme com a educadors, ens replantegem la nostra missió. La coeducació per fi guanya i s'imposa a tots els nivells: homes i dones estem aconseguint la nostra plena igualtat de drets.

Educació, fe i país

El nostre moviment continua actualment, a Granollers precisament, amb molta empenta. Ens sembla que les opcions bàsiques no han canviat des d'aquells anys, però sí la manera d'entendre-les.

Ara nosaltres, en definir la nostra tasca com a caps escoltes ho fem mitjançant tres conceptes: educació-fe-país.

L'educació en el temps de lleure dels nois i noies, és el primer punt del que tenim cura. Nosaltres no som pac tècnics en educació. Els caps, tot i que alguns són mestres o treballen en escoles, tenim tota mena d'oficis, però vivim en grups de 24 nois amb molt contacte amb ells i cercant una relació molt directa amb cadascun. En les formacions de caps aprenem de psicologia i pedagogia de l'edat en què cada un de nosaltres treballa. Després, al seu costat, intentem completar el nostre aprenentatge.

Per a poder portar a terme aquesta tasca, dividim els nois en tres branques, per edats. La més jove, anomenada «llops i daines», està composta per nens i nenes de 9 a 11 anys; un cop els nois tenen 12 anys formen part dels «rangers i guies», i més endavant, de 15 a 17 anys, de la branca «pioners i caravelles». És clar, el mètode per a cada branca és diferent.

Nou mètode educatiu

Actualment a tot Catalunya els responsables del moviment, sota la direcció de Joaquim Franch i un equip pedagògic, estem introduint un nou mètode educatiu basat en la responsabilitat i el compromís. Els nois i noies que actualment estan en l'escoltisme fan una cerimònia anomenada «promesa» en la que no es comprometen als tòpics de «fer bondat» o de no tenir por davant d'una tempesta, sinó a coses concretes i al seu abast. Aquest concepte és una constant en les tres branques del moviment. Formalment ens és necessari el campisme, amb tots els valors que porta inherents, per aconseguir els nostres propòsits.

El segon punt que hauríem de tractar és el de fe. Bàsicament hi ha dos tipus d'escoltisme, el confessional i el que no ho és. Nosaltres pertanyem a l'escoltisme que proposa prendre actituds cristianes en enfocar la vida. Els caps del nostre moviment ens considerem cristians, volem seguir l'estil de vida de Crist, amb les conseqüències que això comporti. Intentem educar seguint el seu exemple de pobresa, de compartir, de posar-se al costat del que pateix i de defensa a l'oprimit.

Responsables en la Societat

Tot això procurem que no quedi a nivell teòric, ja que amb nois de determinades edats és molt fàcil criticar l'actual situació de la societat. Volem que els nois siguin conscients de fins a quin punt ells en són també responsables.

Ho veurem més clar amb un exemple. A una unitat de nois i noies de 12 a 14 anys, moltes vegades uns porten cantimplora i els altres no. Si durant la sortida

Amb motiu de les Festes Culturals Primavera de hem connectat amb les entitats integrades dins la Comissió Fabra perquè parlin de les seves activitats.

Avui us n'oferim tres de les que han contestat.

l'aigua escasseja, el que n'ha dut s'enfada. Això és un exemple d'allò amb què ells es poden trobar de més grans i a un altre nivell. Amb aquesta petita cosa han d'aprendre a exigir-se els uns als altres a portar cantimplora, però també a saber compartir l'aigua. Si aprenen a fer-ho, creiem que estan actuant cristianament i esperem que el dia de demà sàpiguen fer-ho amb coses més importants que una mica d'aigua.

Considerem que Crist és també un exemple de compromís ja que ell també va fer la seva promesa i la va complir.

Catalunya, pàtria nostra

La tercera i última opció fonamental de l'escoltisme és la de país. Els responsables, a Granollers, som majoritàriament independents a nivell polític, i l'educació que fem no volem que sigui de cap tendència concreta. Ara bé, una cosa sí la donem per feta: que Catalunya és la nostra pàtria, que és una nació dins de l'estat espanyol, que el nostre govern és la Generalitat i que de llengua i bandera només en tenim una: la catalana.

Voldríem deixar clar que aquesta és l'educació que es fa a l'escoltisme. Evidentment, tot i que som independents, podreu entendre que cap de nosaltres coincideixi ideològicament amb algunes tendències polítiques existents en el nostre país.

No ens agiadaria que aquesta part final portés malentesos. Respectem qui opini que Catalunya no és una nació, però dubtem, aleshores, que a aquesta persona li sembli convenient el tipus d'educació que nosaltres fem. Per altra banda, procurarem estar a l'aguait del que fa cada partit per a poder respondre les preguntes que els nois, moltes vegades, fan. Més tard, seran ells els que hauran de decidir a qui fer costat o on lluitar, però quedí clar que nosaltres ens sentirem fracassats si aquests partits defensen aquelles idees que en el passat, quan nosaltres érem infants, posaren traves al nostre escoltisme.

Francesc BOIX
Carles RIERA